

Αυτό θά και εκπληξη

Απίστευτο και όμως αληθινό: ο κ. Πολιτόπουλος ξελέγνη νέος διευθυντής στο Εθνικό Θέατρο. Για να μάθουν οι άλλοι να... υποβάλλουν αίτησεις -ή να μην υπατάσσονται. Πέρα από άσπια, όμως: Μακάρι να πετύχει ο άνθρωπος ο οποίος διευθυντής, όσα δεν πέτυχε σαν πρόεδρος. Και σ'αυτό... δικά μας (έννοια, στη θία κρατική σκηνή) όπου επίσης, αναμένονται εκπλήξεις.

Τώρα έκλεισαν και γά ταμεία

Και άλλη εκπληξη: αν πάτε τη Δευτέρα στα ταμεία του ΚΘΒΕ για να αγοράσετε εισιτήριο, θα βρείτε τις πόρτες κλειδαμπαρωμένες. Ρώτησα: γιατί; Μου είπαν ότι κάνουν «ρεπό» οι τομείς -και οι τρεις, κάθε Δευτέρα. Πάνω από 300 εργαζόμενους έχει το κρατικό μας θέατρο. Και δεν βρίσκεται ένα άτομο να κάνει τον ταμία κάθε Δευτέρα. Ε, όχι, ρε παιδιά. Στο κάτω της γραφής, άλλα 30 εκατομμύρια οσά έστειλε η κ. Μελίνα, «έξτρα», το τελευταίο διήμερο, για να μη χάσετε τα μισθού σας και τις υπερωρίες σας.

Ισως φέτος καλύτερα

Καλή χρονιά, λοιπόν. Και ως ελπίσουμε, ότι γρήγορα, το μέν θεατρο των Σερρών θα κάνει ενεργή παραστάσεων (άνηγγελες πρόγραμμα με ελληνικά μονόπρακτα) γιατί -να το θυμηθούμε- τρέχουν εδώ και καιρό οι μισθοί του διευθυντή και του προσωπικού, το δέ θεατρο Κομοτηνής, θα συγκριθεί επιτέλους, ύστερα από 100 χρόνια νέκρας, προς όδαν της θεατρικής αποικέντρωσης. Νά θυμηθούμε πως το 1979 και το 1980 τα δύο αυτά θέατρα αλώνιζαν το βορειοελλαδικό χώρο και παρουσίαζαν σειράς έργων; Χρονιάδες μέρες περπαίμα, ως δείχνουμε κάποια αξιοσέβεια.

Το τρίτο κανάλι που... δεν έγινε

Καλή χρονιά. Αλλά όπως μάς έδειξε το δεύτερο κανάλι μας, η ΕΡΤ-2, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, στα παραμεθόρια οι Έλληνες ψυχαγωγούνται, διαδραματίζονται ή διαψεύζονται όπο τον τηλεοπτικό σταθμό των Σκοπίων, γιατί οι δικές μας ΕΡΤ ούτε φαίνονται, ούτε ακούγονται. Πήρε το μήνυμα οι υδροκέφαλοι; Βέβαια, θα πρέπει να συγκριθεί κανείς τους συνάδελφους που κάνουν αυτό το ρεπορτάζ, καθώς και τον Τζέρεκς Κουλι που τόνισε την ανάγκη για τη δημιουργία του τρίτου καναλιού στη Θεσσαλονίκη. Και βέβαια, θα ξαναπάρουμε (για πολλοστή φορά) όδη τη σχέση αυτής) πως είναι ένδοξη απαράτηγη (άφησε όλα τ' άλλα) να

Στη λογοτεχνία και στις τέχνες

Πολιτιστικές δραστηριότητες στην Θεσσαλονίκη του 1985

Θεατρικές παραστάσεις και συναυλίες.- Εκθέσεις και εκδόσεις βιβλίων

Τέλειωσε πιά το 1985, ή χρονιά (υποτίθεται) της Θεσσαλονίκης που γιόρταζε τα 2300 χρόνια της. Θά άριζε, λοιπόν, και συνηθίζεται, να γίνει ένας απολογισμός των πολιτιστικών της εκδηλώσεων.

Φυσικά, θά πρέπει, μοιραία, να επικεντρωθεί το ενδιαφέρον σε μερικά σημαντικά γεγονότα (θετικά ή αρνητικά) και στην δραστηριότητα κάποιων οργανισμών και θεσμών. Το κακό είναι πως θά αναγκασθεί να επικρίνει κανείς πάλι τους κυρίους και τις κυρίες που οργανώσαν (ι) τον εορτασμό των 23 αιώνων. Έχουν γραφεί πάρα πολλά για τις σπατάλες, την αναργανωσία, τις αδυναμίες, τις άδικες ιδιαιτερότητες, έτσι που η επανάληψη να περιττεύει. Όχι πως δεν υπήρχαν και μερικές άριες εκδηλώσεις. Πρόσφατο παράδειγμα ή συναυλία της «Φιλαρμονίας». Αλλά το θέμα δεν ήταν να έχουμε κάποιες καλές εκδηλώσεις. Το θέμα ήταν να οργανωθεί ένας σωστός εορτασμός και να πιάσουν τόπο τα εκατομμύρια που εορταζόνταν, σε πολλές περιπτώσεις άχρηστα ή ευνοϊκοκρατικά. Τέλος, λοιπόν, με τον εορτασμό -όχι και κάποιοι υποστηρίζουν πως συνεχίζεταν, προφανώς για να κρατηθεί από τον ρόφηρ ή... καθυστέρηση.

Στους άλλους θεσμούς, το ακηνικό ήταν περίπου ίδιο με των προηγούμενων χρόνων. Το «Δημητριά» με υπερτονισμένα τον μουσικό χαρακτήρα αυτή τη φορά, παρουσίασαν αξιόλογα συγκροτήματα. Το φεστιβάλ κινηματογράφου έμεινε στα ίδια πλαίσια και στα ίδια κλίμα, από άποψη χαρακτήρα, ενώ το φεστιβάλ τραγουδιού συνέχισε να προκαλεί αντιρρήσεις. Στις «γιορτές ανοικτού θεάτρου» θά παροτρύνουν πάλι κανείς το ίδιο πράγμα, δηλαδή όπως και στις προηγούμενες χρονιές, παρόλο που κάποιοι θέλουν βελτιωμένα, αλλά άλλοι έλειψαν έντελως. Γενικά, θά μπορούσε να πει κανείς ότι και στο 1985 εορταζόταν πολλά χρήματα, περισσότερα από άλλες χρονιές, χωρίς ωστόσο να διαπιστωθεί μια γενικόλητη πρόοδος από πολιτιστική, ανεξάρτητα από ή τοπική αυτοδιοίκηση δείχνει όρεξη να συνδράμει τις τέχνες (όχι τα γράμματα) τουλάχιστον οικονομικά. Παραμένει επίσης ή νοοτροπία της χρησιμοποίησης πάνω των ίδιων ανθρώπων, με κομματικά κριτήρια, στις βασικές, αλλά και σε δευτερεύουσες θέσεις, έτσι που το χόνετο ή δυνατότητα να προσφέρουν τις υπηρε-

προστική να εναπαρουσιαστεί φέτος. Στην σκηνή του «Υπερώου» παίχθηκαν το «Ονειρο καλοκαιρινής νύχτας» του Σαίξπηρ, και ελληνικά μονόπρακτα με τον γενικό τίτλο «Πρόσωπα του περιωρίσιου» με σκηνοθεσία τριών ηθοποιών του ΚΘΒΕ. Το καλοκαίρι το ΚΘΒΕ παρουσίασε τις «ΙΚέτιδες» του Ευριπίδη σε μια εύπρητη παράσταση και τον «Αερινήνη» του Χουρμούζη. Στη νέα περίοδο, δηλαδή από τον Οκτώβριο κι εδώ ή κρατική μας σκηνή παρουσίασε στο μεγάλο της θέατρο τον «Γενικό γραμματέα» του Καπετανάκη και τους «Βρυκόλακες» του Ίβην, ενώ στη σκηνή του «Υπερώου» είδαμε «Τά τέσσερα πόδια του τραπεζιού» του Καμπανέλλη και «Τά ζαδέλφια» του Θλιμμένου. Να προσθέσουμε πως συνεχίζονταν οι παραστάσεις του «Αέναου Χοροθέατρου» και του «Κουλοθέατρου» κι ακόμη ότι παραιτήθηκε ο διευθυντής Νίκος Χουρμούζογλης.

Τά θεατρικά συγκροτήματα της Θεσσαλονίκης παρουσίασαν μέσα στον χρόνο που πέρασε την γνωστή τους δραστηριότητα, που συνήθως συνίσταται στο ανέβασμα ενός έργου με την ευκαιρία των «Ανοιχτών γιορτών θεάτρου». Έτσι ή «Πειραματική σκηνή της Τέχνης» παρουσίασε το «Παιχνίδι της σφαγής» του Ιονέσκο, τά «Θεατρικό Εργαστήρι Θεσσαλονίκης» ανέβασε δύο έργα, τους «Βοτράχους» του Αριστοφάνη και τον «Κατά φαντασία άδονη» του Μολιέρου, ή Ρούλα Ποτεράκη την «Εντα Γκόμπλερ» του Ίβην, τά «Αιθερόπλοια» πάλι μια κομνητή ντέλφρε, τον «Υπόδουλο έρωτα» και ή «Θεατρική διαδρομή» το έργο «Ρημέλι» του Π. Θεοδωρίδη. Μία ομάδα παιδικών σκηνών παρουσίασε επίσης διάφορα έργα.

Οι θέσεις της Αθήνας

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και μέσα στο 1985 ήρθαν άριε: το θέατρο στην πόλη μας, από την Αθήνα κυρίως και από την επαρχία. Οστόσο πρέπει να υπογραμμισθεί πως όλο και λιγότερο έρχο-

«Τών Γαβριήλ Μπόρκμαν» του Ίβην, τον περίφημο Καντόρ με τά «Βιολόνα, Βιολόνα», την ισχυρότερη ίσως θεατρική εμπειρία του χρόνου, το θέατρο Στουγκάρδης παύ μάς παρουσίασε «Πέρσες» του Αισχύλου και άλλα.

Στον τομέα της μουσικής

Μία σκηνή από τή «Ογερο καλοκαιρινής νύχτας», στην παράσταση του ΚΘΒΕ, με τήν Φιλαντέλ Κομνηνού και τόν Χρήστο Έκθυμιο.

μας (πανεπιστημιακή και δημοτική), συγκροτήματα όπως εκείνο που παρουσιάζει παλιά μουσική και άνηκει στην «Τέχνη», ξένες όρχηστρες όπως ή βρετανική «Φιλαρμονία» πρόσφεραν πλούσιες μουσικές εμπειρίες στο κοινό της Θεσσαλονίκης.

Παράλληλα, βέβαια, δόθηκαν ρεσιτάλ ή συναυλίες μικρότερων συγκροτημάτων, σε διάφορες αίθουσες. Οστόσο ο περιορισμένος χώρος

δου, Γερ. Διονάτου, Π. Δίκα Καρνέτη, Γιάννη Μήττακα, Πάνου Παπανού, Αθηνάς Λατινοπούλου, Φλόραν Μεσάζ Στάουν, Κώστα Λαχά, Τέτας Μακρή, Ναλμπάντη, Κλεσσοπούλου, Δημ. Ξονογλου, Μίνου Αργυράκη, Παναγιώτη Τέστη, Αντ. Θεοδωρίδη, Γ. Σταθόπουλου, Κλεώς Νάτη, Ζαφειρίδου, Αχ. Αιθαδόγλου και εφαρμοσμένων τεχνών της Καίτης Σταυρούδη (ταπισερ) της κ. Κράλλη (κόσμημα) κ.α. Ακόμη στις αναδρομικές εκθέσεις άς προστεθούν εκείνη που οργανώθηκε για τά δέκα χρόνια της πινακοθήκης της «Διαγωνισμού» αλλά με έργα περίπου τριάντα ζωγράφων, ή έκθεση σχεδίων και τοιχογραφιών από τόν Άγιο Δημήτριο, έργα του Τζωρτζ κλπ.

Όπως αντιλαμβάνεται κανείς, ή παρουσίαση των έκθέσεων δεν γίνεται με σειρά αξιολογήσεως, αλλά χρονολογικά, δηλαδή με τήν σειρά που οργανώθηκαν μέσα στον χρόνο.

Νέα βιβλία Θεσσαλονικίων

Αρκετή ή παραγωγή βιβλίων στον χρόνο που πέρασε. Δίνουμε παρακάτω έναν κατάλογο τών πιο σημαντικών εκδόσεων, παραλείποντας τις επανεκδόσεις, αλλά δίνοντας τις αναδρομικές εκδόσεις. Ισού λοιπόν, συγγραφείς και βιβλία:

Στήν ποίηση: Γ.Θ. Βαφειόπουλου «Τά τέλος», Ρωάνη Πουλέα «Γεωμετρικά πουλά», Σαράντου Παυλέα «Μετριοκρατικό υπόγειο», Ντίνου Χριστοδουπούλου «Ποιήματα», Χρήστου Ντάλλα «Ποιήματα 1975-1985», και Δημήτρη Μπουρού «Νεκρό σημείο».

Στήν πεζογραφία: Φ. Λαμπιλέ «Ισπανικό ξενοδοχείο», Σάκη Παπαδημητρίου «Χωρίς αναλόγιο», Θανάση Καττά «Τά ταξίδια», Τάλη Καζαντζή «Μία μέρα με τόν Σκαρίμπα», Αλέξ. Κοσματοπούλου «Τά όλογς της άφης», Ελευθερίας Δραδακή «Εν Θεσσαλονίκη», Αντώνη Σουρούνη «Οι πρώτοι πεθαίνουν τελευταίο».

Στον τομέα της κριτικής και Περίκλ. Σαφίρη «Καλλιτέχνες της Διαγωνιστής», Γιάννη Θεοδωρά «Η τελευταία άλωση της Θεσσαλονίκης», Σ.Α. Κοκκόλη «Τά τόν Αξίον Εστί του Ελύτη» -μια άνω άνω έκδοση των

Η Τζένη Λατινοπούλου στην παράσταση «Αγία Λατίνοπούλου» του Ίβην

Κλασικά και νέα έργα Καλές στιγμές στα Θέατρα του Λονδίνου

Επί 33 χρόνια παίζεται ή θρυλική «Ποντικοπαγίδα»

Πολλές και ενδιαφέρουσες παραστάσεις δίνουν τόν τελευταίο καιρό τά θέατρα του Λονδίνου, που κατορθώνουν πάντοτε να συνδυάζουν τά ενδιαφέρον με ανέβασμα έργων τόσο του κλασικού ρεπερτορίου, όσο και του νεώτερου, αλλά και του έντελως σύγχρονου. Οι παραστάσεις του Λονδίνου, αλλά και άλλων πόλεων της Αγγλίας, φροντίζουν πάντοτε να έχουν κάποια στοιχεία έλλεως.

Έτσι, για παράδειγμα, τά Βασιλικά Σαϊντρκω συγκρότημα είχε τήν έμπνευση να παρουσιάσει έναν «Οθέλλο» του Σαίξπηρ χρησιμοποιώντας για πρωταγωνιστή τόν διάσημο πιά Μπέν Κινγκσλεϊ, γνωστό πρωταγωνιστή της ταινίας «Γιάντι». Η παράσταση αυτή, που σκηνοθετήθηκε από τόν Τέρρυ Χάνες, έδωσε μία καινούργια άποψη στο δράμα του έγχρωμου στρατού και στή σχέση του με τήν δυοδαμια, τήν όποια υποδύθηκε ή Μία Κούκλ. Σά άλλους ενδιαφέροντες ρόλους έπαιξαν ο Μαθητίντ Σουίτς (Ιάσος), ή Τζέιντ Ντράιλ (Αλμιά) και ή Πένν Ράιντερ (Μάνια).

Η παράσταση χαρακτηρίστηκε από τήν κριτική ως πολύ σημαντική και οόν άριεά άνωθεντική πάνω σε ένα θέμα, που τουλάχιστον οι Βρετανοί τόν έχουν δει σε έκτακτους άποδούς.

Ένα νέο κλασικό έργο, που χρησιμοποίησε και έξενους ηθοποιούς, είναι ή «Ζιζι», όπου μαζί με τήν πρωταγωνίστρια Αμόντα Γουάρινγκ, έλπει κανείς τόν Γάλλο Ζαν Πιέρ Μόν, τήν Μιρέλ Ρένιν και άλλους γνωστούς ηθοποιούς. Το έργο αυτό έχει σκηνοθετηθεί από τόν Τζόν Νιέτσερ, έναν από τούς πιο σημαντικούς σκηνοθέτες της Βρετανίας σήμερα, και έχει πλουτισθεί με καινούργια μουσική.

Ενδιαφέρον επίσης δημιούργησε ή παράσταση του έργου του Μπέν Τζόνσον, «Ο άλχημιστής», που σκηνοθετήσε ο Κρίφ Ράις Τζόνς στο θέατρο «Λίρι». Η κωμωδία αυτή, που υλοποιήσε πάλι τόν γάλλο Ζαν Πιέρ Μόν, έδωσε μία άνω άνω έκδοση των

